

Från första århundradet f. Kr. härstammar den äldsta skildringen av Tarim och dess slutsjö, bevarad i Han-annalerna. Enligt dessa förenade sig en källflod från Pamir med en annan från Kun-lun, som förlorade sig i Pu-changhavet eller Lop-nor, en saltsjö 300 li lång och lika bred. Till följd av misstolkningen av en gammal text trodde kineserna då och sedan genom två årtusenden, att den flod, som förlorade sig i Lop-nor, i nordöstra Tibet åter kom upp till jordytan för att bilda Mittens rikes stora flod, Hwang-ho.

Då alla kinesiska kartor som funnos före 1137 gått förlorade, är den på en stenplatta tecknade och i museet i Sian förvarade kartan den äldsta, som upptar Tarim och Lop-nor (P'u-ch'anghavet).

Av stort intresse är att en europé, som levde i Handynastiens dagar, greken Marinus från Tyrus, förvärvat en beskrivning av detta vattensystem, vilken motsvarar den som gives i Han-annalerna. Själv hade Marinus fått sitt vetande från köpmän och agenter vilkas karavaner vandrat på Sidenvägen. Hans framställning övertogs i andra århundradet e. Kr. av Ptolemæus, som på sin karta över Asien längst i nordost inlagt namnet Serica eller Sidenlandet, samt floden Oechar-des, bildad av två källarmar och i öster nående sitt slut i en sjö vid foten av en bergskedja.

På Ptolemæus karta finna vi, söder om Oechar-des, en annan flod, Bautisus fluvius, likaledes bildad av två källfloder och slutande i en sjö. Många geografer ha identifierat Bautisus med Tsangpo-Brahmaputra i Tibet. I mitt arbete "Southern Tibet", Vol. I, har jag sökt